

det luxembourgske folks solidaritet med det østrigske folk og støtte til dette.

Portugal: Der har ikke været nævneværdig kritik fra oppositionen. Lederen af det største oppositionsparti PSD, João Baroso, har kritiseret, at erklæringen af premierminister Guterres blev fremsat på en måde, der kunne give anledning til at tro, at det drejede sig om en EU-erklæring.

Spanien: Hverken tiltrædelsen til fælleserklæring eller regeringens måde at handle i sagen har været genstand for nævneværdig kritik. Den socialistiske opposition har undladt at udtale sig imod regeringens linie. Den tidligere leder af venstrefløjs alliancen IU, Julio Anguita, har som den eneste udtalt sig imod fælleserklæringen med henvisning til, at flertallet i et demokrati altid skal respekteres, uanset hvor uenig man er i resultatet.

Storbritannien: Regeringens tilslutning til fælleserklæringen har foreløbig ikke givet anledning til væsentlig kritik fra oppositionens side. I Overhuset har tidligere udenrigsminister Lord Hurd anmodet regeringen om konkret at redegøre for formålet med de britiske tiltag i denne situation.

Sverige: I Riksdagen har der været rejst begrænset kritik. Oppositionspartiet Moderaterna har givet udtryk for manglende konsekvens i svensk udenrigspolitik, idet man ikke drager konsekvenser af den russiske fremfærd i Tjetjenien. Kristdemokraterne og Centerpartiet fandt kritik af Østrig korrekt, men betegnede isolationen som uigennemtænkt og forhastet. Såvel Moderaterne som Kristdemokraterne har bebrejdet regeringen, at den ikke forudgående informerede Riksdagen.

Tyskland: CDU og CSU har kritiseret reaktionen over for Østrig. Tidligere udenrigsminister Kinkel har udtalt, at fælleserklæringen er en forhastet overreaktion. En delegation bestående af CDU- og CSU-parlamentarikere rejste den 10. februar til Wien for at mødes med Kansler Schüssel. Man ønsker dermed at vise, at man ikke er enig i den diplomatiske isolering.

Spm. nr. S 1516

Til undervisningsministeren (14/2 2000) af:
Tove Videbæk (KRF):

»Kan ministeren bekræfte, at forældre, der ikke ønsker, at deres børn deltager i forsøgs- og udviklingsarbejde i folkeskolen, som inkluderer en udvidelse af den samlede undervisningstid, har ret til at få deres børn undervist på en anden skole i kommunen?«

Begrundelse

Ifølge spørgerens mening er det ikke rimeligt, at børn tvinges til en forlængelse af skoledagen, fordi der gennemføres forsøg med kombineret undervisning og pasning.

Svar (22/ 2 2000)

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg formoder, at spørgeren henviser til forsøgs- og udviklingsarbejder, der forudsætter dispensation fra folkeskoleloven og dermed kræver undervisningsministerens godkendelse i henhold til folkeskolelovens § 55, stk. 1.

Jeg formoder desuden, at spørgeren henviser til forsøg, hvor skoledagen udvides ud over lovens normale maksimum på fem daglige undervisningstimer i børnehaveklassen og på 1. og 2. klassetrin, typisk til seks undervisningstimer dagligt.

Sådanne forsøg gennemføres i øjeblikket mange steder som led i programmet »Folkeskolen år 2000«, punkt 5, »En god start - det fælles grundlag«.

Folkeskoleloven giver ikke forældre en særlig ret til at skifte skole i forbindelse med forsøg, der kræver dispensation fra loven.

Ministeriet stiller heller ikke i sin dispensationspraksis som betingelse for godkendelse af disse forsøg, at forældre gives denne ret.

Folkeskolelovens udgangspunkt er, at det er kommunalbestyrelsen, der inden for lovgivningens rammer har det overordnede ansvar for kvaliteten og den løbende udvikling af den lokale folkeskole, jf. folkeskoleloven § 40. I en lang række tilfælde skal kommunalbestyrelsen foretage høring af de berørte skolebestyrelser, før der iværksættes initiativer. Særligt for så vidt angår de her omhandlede dispensationsansøg-